

Mazeretim Var

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mayıs 2014

Nifak soktular bu dostluğa. Yoksa yanılıyor muyum? Bir düş mü gördüğüm yoksa yaşarken ve gözüm açık gördüğüm bir yanılısama mı?

Seyrelmiş düşlerin ışık saçan aydınlığı adeta bir yıldız gibi kayıp gitti o ezeli karanlık hüküm sürerken ve akbabalar tepemde uçuşurken. Yalın ve doğal ne varsa çaldılar, hüznün bulutları yağmur bırakırken mümkün mü ıslanmamak...

Yalın ayak koşuyorum düşlerimde kanatırken tabanlarımı o sivri çakıl taşları.

Ne yani; yalan mı söyleyeyim; bunca belirsizliğin hüküm sürdüğü bu sessizlikte attığım sessiz çığlıkların duvardan akseden yankısının sadece bana yansıdığını. Ne yalan ne de bir sanrı.

Bitap düşmüş nice yetim yürek sızlatırken içimi mümkün mü kayıtsız kalmak. Oysaki nasıl da yakıyor canımı hüküm süren bu kayıtsızlık.

Sırnaşık yanılığlar mı beni darmadağın eden sıkılğan düşler mi yoksa dile getiremediğim.

Yine akşam hüznü çöktü İstanbul semalarına. Boşaldı yollar ve evlerine çekildi tüm ahvalim. Yersiz yurtsuz yanık türküler çağlarken zihnimin derinliklerinde ne zor bastırmak için için haykıran çığlıklarımı.

Sustum bir ömür boyu hem de. Ve devam da edeceğim sessizliğimi korumaya. Mecburum keza. Mecburum korumak için kimliğimi. Asil, mağrur ve yalın; olabildiği kadar hem de ve hep de olması gereken. Zira bana öğretilen ve yansıtılan hep bu olmadı mı?

Mutluluk dediğin nedir söyle bana. Yalanların gölgesinde geçen bir hayat mı tutuklu yarınların himayesinde ya da anlık bir heves ya da zihnin oynadığı bir oyun mu...

Kimine hüznün yakışır hem de asaletidir kalbin zira milyarlarca insanın acı çektiği bir âlemde tek kişilik bir dramdır aslında yaşanan.

Anlık bir hülâsa belki de sana dair.

Mazeretim var hem de hiç olmadığı kadar. Hep de olmadı mı. İlla ki bulurum şikâyet edecek bir şeyler. Mızızlanmak ta çocukluğumdan miras bana.

Yeri geldi mi; bir o kadar suskun. Belki de bir ömür boyu.

Bir öyle bir öyle anlayacağın. Saatim saatime uymazken kolay mı bana uyum sağlamak ki ben bile yorulmuşken içimdeki benden.

Ya o derinlerdeki çocuğa ne demeli. Olabildiğince benden ve bana dair aslında tek gerçek beni yansıtan. Muhafaza ederken bu ezeli masumiyeti mümkün mü büyümek.

Savrulan mıyım savuran mı... Kim bilebilir ki; mümkün mü benim gözümde görmek. Ya da mümkün mü kavruk düşlerin acısıyla yanmamak.

Celse bitti. Hadi boşaltın salonu. Seyredeceğiniz kadar seyrettiniz. Mutlu musunuz? Olmalısınız da...

İtiraz dilekçem bile kabul edilmedi. Geri geldi savurduklarım hem de can yakan poyrazla.

İstesem çoktan büyürdüm oysa sadece yaş aldım ve köreldi ruhum bunca kifayetsizliğin esaretinde.

Hayır hayır, ben değilim kifayetsiz olan sadece rolümü oynamıyorum ve sonunda kaldım sınıfta. Bütünlemesi bile yokken bu sınavın soruyorum kendime; nasıl sınıf atlayacağımı.

Sıramda tek başıma oturuyorum, söyleyin bana ne zaman kavuşacağım özgürlüğüme. Çıkmak istiyorum bu tek kişilik hücremden ve doya doya koşup oynamak. Çiçek toplamak istiyorum yamaçlardan, gelincikleri seyretmek istiyorum nazlı nazlı rüzgârın eşliğinde süzülürlerken.

Koparamam da kıyamam ki... Ama kıyan çoktan kıymış. Savrulmuş dört bir yana tüm çiçekler.

Onlar da yitip gitti işte.

Çiçek tarlaları talan edildi haince ve acımasızca.

Dünya gibi, düşler gibi.

Susuyorum. Konuşsam da artık neye yarar? Çok konuştum zamanında zira.

Sessizlik iyidir yalanlardan.

Sahte gülüşlerden nasibini almış onca insan varken varsın nasibimi alayım hüzünden.

Efendimizin buyurduğu gibi: Muhakkak ki Allah hüznü kalbi sever. Hüzün kalbin anahtarıdır.

Öğrenmem ve öğrenmemiz gereken ne çok şey var şu sefil dünyada.

Seviyorum yansımasını duyguların tüm saflığıyla. Seviyorum anı ve anlık telaşları ve bir o kadar koşup yorulmayı.

Başım dik hiç olmadığı kadar. Ne fütursuzum ne de isyankâr. Sadece şükrediyorum ve kutluyorum kendimi; kendimi kaybetmemek adına.

Yolunu kaybetmiş onca insan. Ve her biri birer çıkmazda.

Nefret bile etmiyorum. Bomboş içim. Ve bir o kadar dolu sevdiklerimle ve kendi benliğimle.

Ve soruyorum kendime binlerce kere: Kimim ben?